

Phẩm 26: NÓI VỀ SỰ HỦY HOẠI TÂM BỒ-TÁT

Tôn giả Xá-lợi-phất thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Nếu người vì các vị Bồ-tát thuyết giảng dù chỉ một bài kệ bốn câu, cùng chỉ dẫn đem lại lợi ích vui vẻ, hỗ trợ cho sự thành tựu Phật đạo của Bồ-tát, thì được từng ấy phước đức. Nếu lại có người, vì muốn phá hoại tâm của Bồ-tát, nên cố tạo ra những ngăn ngại, thì sẽ cho rằng người đó đã gây nên tội lỗi như thế nào? Vì sao? Vì đối với những kẻ đã và sẽ làm cái việc phá hoại quấy nhiễu kia, được nghe nói về tội lỗi như vậy thì sẽ tự thân hối cải.

Đức Phật bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Nếu người tạo ra những ngăn ngại để phá hoại tâm của Bồ-tát thì sẽ đắc vô biên tội. Như người muốn phá hoại ngọc báu vô giá thì người ấy ắt bị mất đi vô lượng tài lợi. Nay Tôn giả Xá-lợi-phất! Như thế thì, nếu người phá hoại, quấy nhiễu tâm của Bồ-tát thì chính là đã hủy diệt vô lượng Pháp bảo.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Như việc trồng các cây dược liệu, nếu có người chặt phá đi khiến các cây ấy không tăng trưởng, thì người đó chính là đã hủy hoại các pháp trị liệu bệnh cho vô số chúng sinh, khiến nhiều chúng sinh phải bị khốn khổ vì bệnh tật. Nay Tôn giả Xá-lợi-phất! Như vậy là, nếu người muốn phá hoại tâm của Bồ-tát ấy, tức tâm an lạc lớn, tâm đại trí được có khả năng diệt trừ bao nỗi khổ não của vô số chúng sinh, thì phải biết rằng, người ấy chính là đã khiến cho vô lượng, vô số chúng sinh bị các thứ tham, sân, si mạn, keo kiệt, ganh ghét, đua nịnh, không biết hổ thẹn, cùng các thứ bệnh phiền não khác xâm hại; cũng là khiến cho vô lượng a-tăng-kỳ chúng sinh bị mất đi cõi trú xứ Niết-bàn an lạc.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu có người hủy hoại ao A-nậu-đạt và sát hại đại Long vương, thì nên biết rằng người ấy chính là đã hủy diệt, làm mất đi loại nước gồm tám thứ công đức có khả năng dứt trừ đói khát cho hết thủy các loài chúng sinh. Nay Tôn giả Xá-lợi-phất! Như thế là, nếu người phá hoại quấy nhiễu tâm của Bồ-tát ấy, thì chính là đã hủy hoại thứ nước Bát Thánh Đạo có khả năng diệt trừ bao nỗi ham muốn ái dục của vô lượng chúng sinh.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Ví như có người hủy hoại cung điện mặt trời, thì người ấy chính là đã hủy hoại ánh sáng của chúng sinh trong bốn cõi thiên hạ. Như vậy là, này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu người phá hoại quấy nhiễu tâm của Bồ-tát ấy, thì nên biết rằng người đó chính là đã hủy diệt ánh sáng chánh pháp lớn lao của tất cả chúng sinh trong mười phương thế giới.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Như người phá hoại tất cả “Bảo Tính” thì nên biết rằng người đó chính là đã hủy hoại vô lượng châu báu của chúng sinh. Nay Tôn giả Xá-lợi-phất! Như thế là, nếu người phá hoại, quấy nhiễu tâm Bồ-tát ấy, thì nên biết rằng chính là đã hủy hoại vô lượng a-tăng-kỳ các phần của Pháp bảo. Cũng xem là đã hủy diệt các kinh như thế khiến chúng sinh không được nghe thấy.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Như từ “Bảo Tính” phát sinh ra vô lượng vật báu cung cấp đầy đủ cho chúng sinh. Như thế là, này Tôn giả Xá-lợi-phất! Tâm của chư Bồ-tát chính là “Pháp Bảo-Tánh” Từ pháp bảo ấy sinh ra các pháp Phật với diệu lực của trí tuệ thần thông chẳng thể nghĩ bàn.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Vì thế mà nên biết rằng, kẻ phá hoại tâm của Bồ-tát ấy, ắt đắc vô lượng, vô biên tội sâu dày.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Như người với tâm ác đã làm cho thân Phật chảy máu, nếu lại có người phá giới, chẳng tin, hủy hoại, lìa bỏ tâm Bồ-tát ấy, thì hai tội ấy ngang nhau.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Đối với kẻ tâm ác làm thân Phật chảy máu, ta đã nói đầy đủ về năm tội vô gián. Nếu người hủy hoại tâm Bồ-tát thì tội này còn hơn cả trường hợp trước. Vì sao? Vì dấy năm tội vô gián hãy còn chẳng thể hủy hoại được pháp của một vị Phật. Còn như người đã hủy hoại tâm Bồ-tát thì chính là đã đoạn diệt hết thảy các pháp Phật.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Ví như giết hại trâu bò thì chính là đã hủy hoại các thứ sữa, lạc và tô. Như thế là:

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu người phá hoại tâm của Bồ-tát ấy thì đây chính là sự đoạn diệt hết thảy trí tuệ Phật.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Vì thế, nếu người phá giới, bất tín, mắng nhiếc, dùng lời lẽ phỉ báng, hủy hoại tâm của Bồ-tát, thì nên biết rằng tội đó còn nặng hơn năm tội vô gián.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Về tội vô gián ấy, như khiến cho bốn cõi thiên hạ đều đầy cả các bậc A-la-hán. Nếu có một người đã tước đoạt hết thảy sinh mạng của các vị đó, thì theo ý của Tôn giả, người ấy đã gây ra tội lỗi nhiều chăng?

Tôn giả Xá-lợi-phất nói:

–Kính bạch Thế Tôn! Hết sức nhiều!

Phật Bảo:

–Ta nay nói rõ với Tôn giả: Nếu người buông lời phỉ báng, hủy hoại, quấy nhiễu Bồ-tát khiến sự tín thọ bị thay đổi, lìa bỏ tâm ấy, làm mất đi trí tuệ của Phật, thì so với tội trước, trăm phần ngàn phần, trăm ngàn vạn phần, tội trước chưa bằng một, cho đến dùng thí dụ cũng không thể nêu hết được. Vì sao? Vì ở trường hợp trước, tuy tước đoạt sinh mạng của từng ấy A-la-hán, nhưng mà không thể ngăn trở các pháp các hạnh của chư Phật như mười Lực, bốn Vô sở úy, bốn Trí vô ngại, mười tám pháp Bất cộng, hạnh đại Từ, đại Bi, hạnh bất hư; không ngăn ngại các tướng hảo của Như Lai như Tượng Vương Hội Quán, Sư Tử Phấn Tấn, Vô Kiến Đỉnh Tướng; không hề ngăn trở việc Như Lai thổi vang lên đầy đủ trăm ngàn thứ tiếng loa chánh pháp; cũng không phương hại đến việc chuyển bánh xe chánh pháp vô thượng; không ngăn trở được thần lực tự tại của bậc Thánh Chủ; cũng lại không ngăn trở trí tuệ có khả năng thông tỏ các thứ căn trí lợi, độn cùng đủ thứ đủ loại dục lạc khác biệt của tất cả chúng sinh.

–Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu Bồ-tát phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, thành tựu được các pháp Đại thừa Kiên thế trang nghiêm. Nếu có người đến phá hoại, quấy nhiễu tâm ấy khiến cho Bồ-tát thoái chuyển, lìa bỏ, thì người đó chính là đã ngăn trở mười thứ lực của Phật, cho đến thứ trí tuệ có khả năng thông tỏ vô số tham dục của chúng sinh.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Như khắp bốn cõi thiên hạ cũng như cả tam thiên đại thiên thế giới đều có đầy đủ các vị A-la-hán, nhiều như rừng rậm hay rừng tre, lau, đồng lúa, mè... nếu có một người đã khởi tâm tước đoạt hết sinh mạng của các vị A-la-hán ấy, thì theo ý Tôn giả, người ấy đắc tội lỗi nhiều chăng?

Tôn giả Xá-lợi-phất đáp:

–Kính bạch Thế Tôn! Hết sức nhiều!

Phật bảo:

–Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu lại có người, mang tâm giận dữ, khinh mạn, phá giới, bất tín, hủy hoại làm tán loạn tâm của Bồ-tát, thì người đó đắc tội, chỉ có Phật mới có thể biết hết được. Vì sao? Vì người ấy đã hủy hoại, làm tán loạn tâm của Bồ-tát, tức chính là đã hủy diệt hết thấy pháp Phật cùng đoạn mọi Phật chủng. Vì sao? Vì nếu không có Bồ-tát từ thời xa xưa đã dốc phát tâm Vô thượng Bồ-đề, thì làm sao có được ánh sáng trí tuệ cùng diệu lực tự tại của Phật như vậy xuất hiện ở thế gian?

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Vì thế mà tâm của Bồ-tát ấy là tâm vô thượng, tâm vĩ đại, tâm sâu xa. Cho nên, đối với bốn chúng đệ tử Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di cùng các bộ chúng Thiên Long, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lưu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Nhân phi nhân hiện đang có ở đây, cũng như hết thấy thế gian đều nên kính lễ. Vì sao? Vì, nếu người có được tâm ấy thì nên biết là, về đời vị lai sẽ là Bạc Thế Tôn.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Theo ý Tôn giả thì sao? Như Lai ngợi khen tâm của Bồ-tát ấy, thì trong sự tán dương đó là nhằm để phân biệt cùng hạng với sự tôn xưng của chúng sinh, như gia thế Sát-lợi, gia thế Bà-la-môn, gia thế lớn Cư sĩ, Chuyển luân vương, Tứ Thiên vương thiên, Thích Đề-hoàn Nhân; hoặc như Đạo-lợi thiên, Diệm-ma thiên, Đâu-suất-đà thiên, Hóa lạc thiên, Tha hóa tự tại thiên; hoặc như Phạm thiên, Đại phạm vương... với những tôn hiệu như thế chẳng?

Tôn giả Xá-lợi-phất thưa:

–Chẳng phải thế, bạch Thế Tôn! Vì sao? Vì Thế Tôn chỉ nói về tâm ấy là thanh tịnh là vĩ đại là sâu xa bậc nhất như vậy.

Đức Phật bảo:

–Vậy theo ý Tôn giả thế nào, như ta đã tán dương tâm ấy như thế, thì trong sự khen ngợi đó, vả chẳng là nhằm nói đến các vị đại lực sĩ như Na-la-diên, hoặc trẻ hoặc già, hoặc giàu sang, nghèo hèn, cao thấp đủ hạng người chẳng?

Tôn giả Xá-lợi-phất thưa:

–Kính bạch Thế Tôn! Chẳng phải.

Đức Phật bảo:

–Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Tôn giả nhận thấy tâm ấy xuất hiện ở bất cứ nơi chốn nào, hoặc nơi người trẻ, người già, hoặc nơi kẻ giàu sang, nghèo khổ, có sức mạnh, không sức mạnh... thì các vị đều nên kính lễ, nhớ nghĩ, giữ gìn, trợ giúp để những người ấy thành tựu được tâm nguyện của họ. Đây là sự báo ân không gì hơn của bậc Thanh văn, đã dùng pháp thí để giáo hóa chư Bồ-tát.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu các vị Thanh văn có thể làm được như vậy thì đó chính là sự cúng dường Như Lai đầy đủ nhất. Đây còn gọi là có thể chỉ dẫn khiến các vị Bồ-tát, đối với tâm Vô thượng Bồ-đề, đã không thoái chuyển.

Tôn giả Xá-lợi-phất thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Bồ-tát có ba thứ tâm:

1. Tâm mới bắt đầu phát khởi.
2. Tâm chuyển biến.
3. Tâm thành tựu.

Trong ba tâm ấy, Đức Thế Tôn khen ngợi chủ yếu là tâm nào?

Đức Phật nói:

–Đúng thế! Đúng thế! Như Tôn giả vừa nêu, Bồ-tát có ba thứ tâm: Tâm ban đầu, tâm chuyển biến và tâm đã thành tựu.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Trong các tâm ấy, Như Lai chủ yếu tán dương tâm ban đầu và tâm chuyển biến, nhờ đấy mà tâm nguyện được thành tựu. Vì sao? Vì, nếu như có người phát tâm Vô thượng Bồ-đề, không hề thoái chuyển vào hàng Thanh văn, Bích-chi-phật, do không thoái chuyển ấy nên dần dần sẽ thành tựu được đạo quả Vô thượng Bồ-đề. Vì thế, Bồ-tát phát tâm Bồ-đề, phải nên quan sát tâm ấy là tướng không.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Những gì nơi tâm ấy được gọi là tướng không?

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Tâm gọi là ý thức tức là thức ấm, là ý nhập, ý giới tâm, cho nên tướng nó là không. Tâm không có hình tướng của tâm, cũng không có kẻ tạo nên. Vì sao? Vì nếu có người tạo nên thì chính là có sự tạo tác từ kẻ khác. Nhưng nếu người ấy nhận lấy như tâm tự tạo thì chính là tự tạo, tự nhận lấy.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Tâm ấy hình tướng nó là không, không có kẻ tạo ra, không có kẻ khiến tạo ra. Như không có người tạo ra thì tất không tướng tạo tác. Nếu người hý luận cho là tâm ấy có hình tướng, tức là đã chống lại các pháp vô ngại, không, vô tướng. Nếu đã chống lại các pháp Vô ngại, không, vô tướng, thì người đó cũng chống lại Như Lai. Chống lại Như Lai, nên biết rằng kẻ ấy ắt bị rơi rớt vào chốn hầm hố sâu tức là đọa vào các nẻo ác địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, cùng mang nặng những kiến chấp về ấm giới, nhập, kiến chấp về ngã, về nhân, về chúng sinh.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nên ghi nhận lời quan trọng này: Kiến chấp về Phật, Pháp, Tăng, kiến chấp về Niết-bàn, đều là Hữu sở đắc kiến. Những thứ kiến chấp ấy là gốc của các nẻo ác. Chúng sinh do tham vướng các thứ kiến chấp đó nên bị rơi rớt vào các hầm hố sâu, không chỉ riêng mình mà còn bao kẻ khác cũng bị rơi vào đấy. Hầm hố sâu kia chính là năm nẻo sinh tử vậy.

Lúc bấy giờ trong chúng hội có một người ăn xin tên là Tuyền Trạch, từ chỗ ngồi đứng dậy, cung kính chấp tay thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Con nay không muốn bị đọa vào chốn hầm hố sâu ấy, cũng không dám muốn cùng với Như Lai tranh biện. Con từ trước tới giờ sinh tâm như vậy: Muốn đạt được đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, thì phải tự mình sinh niệm trở lại. Con là người nghèo nàn vốn chịu nhiều khổ não, việc mưu sinh khó khăn. Các hàng gia thế lớn như Sát-lợi, Bà-la-môn, Cư sĩ, hãy còn chẳng có thể học hỏi đạo Vô thượng Bồ-đề, huống hồ là con, là kẻ ăn xin nghèo hèn hết mực. Nay theo Phật, được nghe Phật khen ngợi về tâm mới phát của Bồ-tát, trong ấy Đức Phật không nói về giòng họ lớn Sát-lợi, về các gia thế lớn Bà-la-môn, Cư sĩ cùng các bậc Tứ Thiên vương, Thích Đề-hoàn Nhân, Đạo-lợi thiên, Diệm-ma thiên; chẳng nói về Phạm thế, Phạm Thiên vương; lại cũng không nói về những hạng giàu nghèo, sang hèn. Con kể từ hôm nay quyết định phát tâm cầu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, chẳng tự coi thường thân mạng mình.

Đức Phật nói:

–Lành thay! Này Tuyền Trạch! Ông từ hôm nay mới thực sự là theo học Như Lai.

Khi ấy, Tuyền Trạch liền ở trước Đức Phật cung kính đọc bài kệ:

*Con chẳng mong khen ngợi
Ngợi khen chẳng thượng diêu
Muốn cầu ý tối thắng
Trí vô thượng của Phật.
Phật, thế gian tôn quý
Thế gian không gì hơn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nơi chúng sinh khổ não
Nên dốc tâm quy mạng.
Phật chứng pháp vô lậu
Vi diệu, vô lượng tịnh
Thương chúng sinh nên dạy
Độ thoát khổ sinh tử.
Thần lực Phật vô ngại
Hào quang cũng vô biên
Đạt trí tuệ không bờ
Phước đức thật vời vợi.
Thế Tôn, bản tâm con
Cũng nhằm đạt quả Phật
Tâm trở lại thoái chuyển
Ai giúp kẻ nghèo hèn?
Các bậc Vương, Cư sĩ
Thích Phạm các tôn thần
Uy đức lớn trời, người
Hãy còn chẳng đạt được.
Hướng con kẻ nghèo hèn
Ăn xin để nuôi mạng
Trí Phật, đời khó sánh
Làm sao mà có được?
Thế Tôn biết tâm con
Gọi Xá-lợi-phất nói:
“Ta nói tâm phát ấy
Không giàu nghèo sang hèn
Cũng chẳng nói Sát-lợi
Bà-la-môn, Cư sĩ
Chư Thiên, Long, Quỷ thần
Chỉ nói phát tâm tịnh.”
Nay được nghe Phật dạy
Tâm con thêm sức lớn
Ắt sẽ được thành Phật
Nếu phải phát tâm lớn
Trời đất có chuyển đổi
Tu-di thành bụi tre
Hư không hãy còn đổi
Tâm con chẳng thể chuyển.
Giả như mọi chúng sinh
Hết thấy đều là ma
Ào đến để quấy phá
Tâm con định, không đổi.
Nếu có người trước con
Mà nói lời thế này:
“Trí Phật rất khó được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ai cho kẻ nghèo hèn?”
Con nghe thế xin thưa:
“Người chính kẻ nghèo hèn
Người không có “tín tài”
Ta sẽ được làm Phật
Chư Phật vốn không tánh
Cũng không có “định chủng”
Chỉ nhất tâm hồi hướng
Nơi Đại thừa vô thượng
Đó chính tánh chư Phật
Cũng là chủng Như Lai.”
Nhất tâm cầu Phật đạo
Cúng dường nên quả Phật
Con chẳng tiếc thân mạng
Cũng không tham thế lạc
Chỉ theo đạo Vô thượng
Độ hết thủy chúng sinh
Nay ở trước Pháp Vương
Xin bày lời chân thật
Nếu có gì sai lầm
Xin Phật thương xót dạy.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn dùng kệ đáp lại:
Ông phát tâm Vô thượng
Theo nẻo Vô thượng thừa
Trong ấy chẳng sai lầm
Sẽ thành Phật, Pháp vương.
Tuyển Trạch nghe Phật nói
Tâm được vô lượng vui
Do được tâm thanh tịnh
Bay cao bầy Đa-la.
Thế Tôn liền mỉm cười
Miệng phóng quang năm sắc
Chiếu sáng khắp đất trời
Lại về nhập đỉnh đầu.
A-nan liền chấp tay
Hỏi bậc Lương Túc Tôn:
“Bậc Đại Hùng trí diệu
Nay do từ nhân nào
Trong thành Vương xá này
Kẻ ăn xin hạ tiện
Trụ ở nơi không trung
Chấp tay kính lễ Phật.
Nay chư Thiên, Long vương
Dạ-xoa, nhân phi nhân
Đều nhất tâm chấp tay

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Kính lễ kẻ hèn ấy.
Con nay hỏi Thế Tôn
Vì sao cười, phóng quang
Ai tu hành Phật đạo
Mà muốn được thọ ký?
Ai sẽ trụ Phật đạo
Mà phát tâm Vô thượng
Sẽ chứng tuệ tối thắng
Độ mọi già, bệnh, chết?
Ai sẽ ngồi đạo tràng
Trừ diệt chúng quân ma
Đắc Phật đạo Vô thượng
Chuyển pháp luân tối diệu?
Ai sẽ đạt trí lớn
Được vô lượng thân thông
Đạt trí tuệ vô ngại
Biết mọi căn chúng sinh?
Ai sẽ được Phạm âm
Ngôn thuyết thủy diệu kỳ
Do trí chân vô ngại
Thuyết giảng mọi chân lý?
Ai chứng đạo Vô thượng
Luôn trụ định vi diệu
Thông tỏ tâm ba cõi
Từ bi nên thuyết pháp?
Ai sẽ lúc nói pháp
Trời người đều hoan hỷ
Sẽ đạt hạnh Bất hư
Pháp Tượng Vương Hồi Quán?
Ai dẫn dắt đại chúng
Nghiêm tịnh thế giới Phật
Lìa hết thủy các nạn
Rộng mở nẻo tịch diệt?
Thế Tôn uy đức lớn
Con xin hỏi việc ấy
Do duyên gì mỉm cười
Mong đáp, chúng hoan hỷ?*

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo Tôn giả A-nan:

–Như Lai nhân vì người ăn xin Tuyển Trạch ấy nên đã mỉm cười và phóng hào quang lớn. Tức thì trong chúng hội, Thiên, Long, Dạ-xoa, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, nhân phi nhân có đến tám mươi ức na-do-tha chúng, thủy đều phát tâm Vô thượng Bồ-đề. Ta vì các vị ấy mà thọ ký đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Lúc này Đức Thế Tôn, muốn làm sáng tỏ ý nghĩa trên nên nói bài kệ:

*Như Lai lúc nói nhân duyên ấy
Đủ tám mươi ức na-do-tha*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chúng sinh thấy phát tâm Vô thượng
Tất cả đều sẽ thành Phật đạo.
Nay, Tuyển Trạch, là kẻ trí sâu
Nơi không trung chấp tay hoan hỷ
Cung kính ca ngợi cúng dường ta
Tự nguyện đạt giác ngộ như Phật.
Người ấy do phước đức nhân duyên
Chung cuộc không đọa các nẻo ác
Mọi đời thường lia chốn tám nạn
Kiếp kiếp luôn được thấy chư Phật
Đã được gặp chư Phật như thế
Nên đạt được Vô thượng Bồ-đề
Lọng báu, cờ phướn cùng hoa hương
Đủ mọi thứ ấy cúng dường Phật
Nhiều đời chư Phật còn tu tập
Y phục thượng diệu cùng các món
Giường chiếu, đồ nằm và thuốc men
Mọi thứ đầy đủ cúng dường Phật
Sẽ lần lượt được gặp Di-lặc
Quyết cầu Phật nên thêm cung kính
Dem bảy mươi ức na-do-tha
Châu báu Ma-ni để cúng dường
Mỗi mỗi ngọc Ma-ni tỏa sáng
Chiếu khắp cả tám mươi do-tuần
Mọi sức sáng châu báu hợp lại
Tỏa chiếu được khắp mọi thế giới
Lại dùng bảy báu xây tháp miếu
Cả bảy mươi ức na-do-tha
Mỗi tháp ấy cao rộng mười dặm
Dùng các báu diệu để trang nghiêm
Y phục, giường phản cùng chăn đệm
Cũng bảy mươi ức na-do-tha
Thấy đều trang nghiêm đủ như thế
Dâng Phật Di-lặc và chúng Tăng.
Ba tháng an cư luôn cúng dường
Trải trăm năm chẳng hề mỗi mệt
Người ấy sau này sẽ xuất gia
Trong pháp Di-lặc tu phạm hạnh
Tâm luôn cung kính cùng yêu thích
Cung kính cúng dường Phật Di-lặc
Lần lượt học hỏi hạnh Bồ-tát
Tất thấy chư Phật trong Hiền kiếp
Từ đó lại được gặp chư Phật
Số lượng hơn cả cát sông Hằng
Thấy rồi, tâm được thêm thanh tịnh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Càng thêm cúng dường, tu Phật đạo
Người ấy tâm tịnh, đủ phước báo
Ta nay lược nói, chẳng thể hết.
Quả ấy vô lượng, khó nêu, dù
Ai được nghe nói đều cầu Phật.
Người ấy qua lại trong sinh tử
Hằng hà sa kiếp cầu Phật đạo
Đời cuối sẽ chứng Trí vô thượng
Thành Phật hiệu là Tập Kiên Thật
Thọ mạng tính đến một ngàn kiếp
Thế giới thời Phật rất thanh tịnh
Cõi Diêm-phù-đề cũng trang nghiêm
Như cung Đạo-lợi đỉnh Tu-di.

Thế Tôn Tập Kiên Thật
Chúng hội lớn Thanh văn
Hơn ức na-do-tha
Như hằng hà sa số
Trong mỗi mỗi hội lớn
Có hằng hà sa người
Đều đắc A-la-hán
Lực thần thông tự tại
Thấy thông đạt ba tạng
Mọi hỏi đáp đều tường
Như Xá-lợi-phất đây
Đệ nhất trong trí tuệ.
Có hội lớn Bồ-tát
Số lượng còn nhiều hơn
Đại Bồ-tát Phật ấy
Cũng tên A-dật-đa
Các vị Bồ-tát đó
Đắc pháp Nhãn vô sinh
Thân chuyển sinh các nước
Theo chốn đều thành Phật
Trong mỗi mỗi hội lớn
Bồ-tát hằng sa số
Phật ấy cũng thọ ký
Sẽ thành đạo Vô thượng.
Sau khi Phật diệt độ
Pháp trụ trọn một kiếp
Xá-lợi được chia khắp
Cũng như ta diệt độ
Xá-lợi Tập Kiên Thật
Trời người đều cúng dường
Theo chỗ thích mọi loài
Hiện các lực thần thông

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Tháp miếu xá-lợi đó
Đều xây bằng bảy báu
Lan can cùng cột báu
Cờ lọng và hoa hương
Đem những báu diệu ấy
Trang nghiêm tháp Như Lai
Dùng các tháp miếu đó
Nghiêm tịnh cõi Diêm-phù
Nếu người mang các hoa
Cúng dường nơi tháp Phật
Liên biến thành lọng hoa
Có thần lực như vậy
Thế Tôn Tập Kiên Thật
Hình tượng nơi các tháp
Theo chỗ thích chúng sinh
Mỉm cười phóng hào quang
Hào quang lớn tỏa chiếu
Trở về nhập chốn gốc
Như nhập nơi đỉnh tướng
Tự biết Phật thọ ký
Như hào quang vào miệng
Biết nhận Duyên giác thừa
Hào quang vào ngã rốn
Tự biết nhận Thanh văn
Hình tượng Thế Tôn ấy
Có lực thần thông đó
Mãn một kiếp như thế
Hết kiếp mới chấm dứt
Pháp hữu vi vô thường
Nên phải càng tinh tấn.*

Bấy giờ Tôn giả Xá-lợi-phất thưa với Đức Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Thật là điều ít có! Người ăn xin Tuyền Trạch là hạng hạ tiện mà tâm đã thành tựu được các pháp thượng diệu tôn quý. Như thế thì có người trí nào dám coi thường hàng hạ tiện?

Đức Phật bảo Tôn giả Xá-lợi-phất:

–Đúng vậy! Đúng vậy! Như Tôn giả đã nói, không có người trí nào dám khinh thường con người hạ tiện ấy, chỉ trừ hạng phàm phu không hiểu biết, không có trí tuệ.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Chính từ ý nghĩa ấy nên trong kinh ta đã nói, kẻ trí không nên khinh mạn trong việc đánh giá người khác. Khinh mạn trong việc đánh giá người khác chính là tự làm thương tổn mình.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Theo ý Tôn giả cho rằng, người ăn xin tên Tuyền Trạch này, xưa nay hầu như đã được Thiên, Long, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Nhân phi nhân bày tỏ sự kính lễ chẳng?

Tôn giả Xá-lợi-phất đáp:

–Kính bạch Thế Tôn! Không phải thế! Vì sao? Vì người bần tiện này chưa được

Đức Như Lai thọ ký, nên chưa được mọi người kính lễ. Nay, do được Đức Thế Tôn thọ ký rồi nên được hết thấy Trời, Người, A-tu-la... đều cùng kính lễ.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Đó là chư Phật ở đời vị lai đạt được tri kiến vô ngại không cùng quả vị với hàng Thanh văn, Bích-chi-phật. Vì vậy mà, này Tôn giả Xá-lợi-phất! Các hàng đệ tử của ta, tin tưởng thọ nhận lời Phật nói, nếu vì chúng sinh mà diễn thuyết chánh pháp, thì vào những lúc ấy trước hết phải nên tán dương công đức cùng thần lực của Phật. Chúng sinh được nghe đều ấy, thì có thể phát tâm cầu trí tuệ chư Phật, do đó có sự phát tâm đó mà Phật chúng luôn được nối tiếp.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Tất cả chúng sinh trong thế gian, ít có người vì người khác mà mong cầu lợi lạc, đem lại lợi lạc cho mình và cho người, điều ấy là hết sức khó.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Vả như việc vị tha cầu lợi thì trong chúng sinh, những người có khả năng đem lại lợi lạc cho chính mình, những người đó hãy còn khó khăn. Vì sao? Vì hạng phàm phu hiện nay, muốn cầu lợi ích cho chính mình thì ngược lại, lại tự làm thương tổn mình. Vì sao? Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Ta chẳng thấy có người nào nếu xâm phạm tác hại cho kẻ khác mà chính mình lại không bị suy kém sâu khổ. Do đó, nên biết rằng, đứng vững trong việc tạo nhân đem lại lợi ích cho chính mình đã là điều khó rồi, lại ở trong ấy vừa tự lợi, lợi tha thì thật là hết sức khó khăn.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nếu như người hủy hoại kẻ phát tâm cầu pháp Đại thừa thì nên biết rằng người đó chẳng thể tự lợi cũng như lợi tha. Người ấy cũng không thể gọi là người tu tập đạo pháp.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Kẻ ngu si ấy đã hành động theo tà đạo, và đã đánh mất đi phần tự lợi cùng lợi tha. Chính do nhân duyên đó nên người ấy sẽ gặp phải tám pháp suy não. Thế nào là tám pháp? Đó là:

1. Mất đi chỗ yêu mến quý trọng của bạn thân, gia đình, quyến thuộc.
2. Cõi nước suy yếu, loạn lạc.
3. Tài sản ngày một hao tổn.
4. Họa lửa thiêu đốt.
5. Quan trên bắt bớ.
6. Các căn bị hư hại.
7. Chết bị đọa vào địa ngục.
8. Bị ngục tốt tra khảo đánh đập.

Đấy là tám pháp suy não.

Lại nữa, còn có tám pháp bất an lớn. Những gì là tám pháp? Đó là bị sinh vào các nẻo ác: Địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, chính là sự bất an lớn. Nếu được làm thân người thì thường sinh ở chốn biên địa, chẳng biết thiện ác, ở chốn không có Phật, không có pháp và Thánh chúng, chính là sự bất an lớn. Giả như được thân người và sinh ở vùng giữa nước thì lại bị điếc mù câm ngọng suy tàn trăm tật, đấy cũng là sự bất an lớn. Tuy được sinh ở vùng giữa nước với đầy đủ thân người nhưng luôn bị suy yếu, mang tâm dua nịnh tà vạy, hư trá gian ngoa, đó cũng chính là pháp bất an lớn. Thọ giáo ngoại đạo, ưa thích đối với tà luận, tà kiến, ác hạnh, tạo thành các nghiệp về thân, khẩu, ý luôn bất tịnh, chư Phật, Hiền thánh cũng chẳng thể cứu được, đó cũng là pháp bất an lớn. Nếu được sinh ở vùng giữa nước với đầy đủ thân người nhưng ngay vào đê mê Phật đác đạo, liền bị mạng chung nên chẳng gặp được Phật pháp, đó cũng được gọi là pháp bất an lớn. Đấy là tám pháp bất an lớn mà kẻ khinh mạn, hủy hoại người cầu Phật đạo luôn gặp phải.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nên biết rằng, người khinh mạn hủy hoại ấy, nếu sinh vào cõi địa ngục tất bị đọa nơi đại Địa ngục A Tỳ, mang thân hình to lớn nhận lấy nhiều thống khổ cùng liên tiếp đày các tội nặng. Nếu đọa vào các nẻo súc sinh thì làm loại ác trùng, ác thú luôn đói khát khổ cực phải xâm phạm cướp đoạt thân mạng loài khác, ngốn ngấu cả thịt xương để nuôi sống mạng mình, theo chốn sinh sống mà tiếp tục tăng thêm các nghiệp gây tội ác. Nếu sinh vào các loài vật ở nước thì sẽ làm cá Ma-già, luôn bị ngư dân Già-la-thất-thủ-ma-la cùng dân Uất-đà-la dùng lưới bủa giăng bắt lấy, lúc sống thân bị cắt cửa chịu bao khổ não mong muốn chết đi mà chẳng được. Như lại được sinh trên đất liền thì hoặc làm lạc đà, lừa, trâu bò, dê chó heo. Nếu làm thân lạc đà, trâu bò thì luôn bị người xỏ mũi lôi dắt, thân thường mang chở nặng nhọc, lại còn bị gậy đập roi quất dù có kêu rống cũng chẳng một ai cứu giúp, giữa đường vì đói mệt chẳng thể bước tới nổi nữa. Thân mạng chưa dứt, liền bị mổ thịt lột da, thịt xương hầu như chẳng còn gì cả! Lại còn bị mắng nhiếc là đồ ăn hại, vô tích sự.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Tôn giả hãy xem xét các nhân duyên gây nên tội lỗi ấy, theo như chỗ thấu đạt của ta thì nếu muốn nói đầy đủ, từ kiếp này sang kiếp khác cũng không thể hết được.

Này Tôn giả Xá-lợi-phất! Cần ghi nhận lời quan trọng này: Nếu kẻ hủy hoại tâm của Bồ-tát ấy thì không thể nào tránh khỏi việc bị đọa vào tám nạn. Vì sao? Vì kẻ ấy luôn tiếp tục đày khởi các nghiệp gây nên tội lỗi. Nên biết rằng, các vị là những người đã thoát khỏi các nạn ấy vì luôn tự cứu giúp mình.

